

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094806192/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Rapsodi

Nu vil jeg være forførdelig fiæk, for det er ingenting, jeg er bange for. Hverken Guds vrede eller menneskenes spot skræmmer mig, jeg vil netop høre begge dele, derfor har jeg taget et stude oven for atmosfæren, ti prøjl den vil jeg ikke indånde. Men jeg vil høre Vorherre true mig fra oven, menneskene skælde mig ud fra siden. Det skal blive en skøn duet, og den kalder vi så for sfærenes musik – en guddommelig tenor med ledsagelse af en menneskelig bas, og jeg vil se skyerne danse vals dertil, omrumlede af vredeøst fra Guds og menneskers lugter.

Føj, demede osse det – det er de pontinske sumppe. Ja, for I står stille, og så kommer I til at lugte. I mangler rindende vand, I blir ikke tilstrækkelig overrislede med nye sindsbevægelser, I mangler sirkulation, I sender aldrig jere begejstringens dampe op mod himlen, så de kan blive rensede, og I kan få dem tilbage ovenfra som et forfriskende regnbåd. Nej, I er afskledede, derfor kan I ikke dampe, I er gået i stå, I er gået i forrådnelse. Pyh! I sumppe! Uha! I morasser af ondt og godt, som ikke Vorherre selv kan finde ud af! Som fordærvet mosevand står I lavt over jorden, og der er røde hunder over jere sjæle. Men kunde I rejse i lidenskab til en syndflod, der gik femten alen over de højeste bjærgpe –

Farvell – Nej, når jeg kommer ind i himlen, så vil jeg stikke begge hænder i kommen op til albuerne; jeg vil ikke ta huen af, men bare nikke skadesløst hen i retning af Gud Fader, sådan som Lucifer nikkede farvel til ham, den gang han pakked sin bellighed og sin gudsfrygt sammen og gik ud af himlen. Jeg vil osse pakke noget sammen; mit forhenværende bedre menneske, min hidtidige uskyldighed vil jeg hale op af mosevandet, hvor jeg har ligget

72

sammen med så mange andre og stinket af ene dydighed. Og det vil jeg så lange hen til himlens port og betro det til portneren. Måske noen vil ha det: jeg ved nok, hvad det skal koste. Hør her, St. Peder, vil jeg sige, ta lige og lå mig låne et par tordenskyer i en times tid. For så skal I bare se! Så skal jeg min sjæl og salighed – som jeg ikke får – tordne for jer! Og så må jeg naturligvis ha noget ild med det samme. Du kan nok, St. Peder, overlade mig nogle hundrede mil lynstråler tillige med det andet.

Horra! her kommer jeg kørende med et læs ovær, selv midt oppe i læsset lige til halsen i det mest kullende sorte bag ved mig samles hele hæren, og himlens blå slette bedækkes milevidt af mine stridskræfter. Først prøver vi materiellet; vi undersøger tordenens sprengkraft, og vi føler på lynets od for at se, om det kan bide. Skytser er godt, vi kan begynde.

Så fårer et lille ihvert lyn op på den ene fløj og spør: Færdig? Og et stort, hidstigt lyn slår øjeblikkelig i været på den anden fløj og skriger: Færdig!

Hjyp, alle mine skyer! Nu er vi over horisonten. Se, det er som en væklig, sort hykle, der skubbes langsomt frem, der skydes hen over himlen. Der går et langt gisp over jorden, de pentinske mennesker stinker, og som bange anebeer sender blomsterne deres duft op imod mig. Det plaffer langt borte, det lyder som eksplosioner af små bunker krudt, der ligger på rad, og så tier det igen. Hele naturen sveder af angst. Langs horisonten ligger mine skyer som fabelagtige, uformelige dyr fra forvedenen, og når de slår deres grufulde gab op, ser I deres tænder, hvis navn er rædsel, og deres glødende svælg.

Fremad skyer i stormløb! Første skud er et langt lyn, der slår ned i jorden som en krigserklæring, støv og stumper og skrig af mennesker rejser sig i en tæt tåge omkring det sted, hvor det traf. Tavshed. Så hører man noget langt, langt borte, som forsigtig og stille spænger sig en vej frem gennem skyerne, men snart bliver det dristigere, det maser på voldsomt og utålmodig, hindringerne revner med lange og skærende brag, der gir ekko fra det ene hjørne af himlen til det andet, mens tordenen borer sin tunnel gennem skyerne. Nu er den færdig. Brølende af jubel danser den fri hen over himlen. Hør dens tordnende latter, dens sejrsvellyd!